

СТИВЪН КИНГ
КЪЩАТА НА УЛИЦА
„МЕЙПЪЛ“

Превод от английски: Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Въпреки че бе само на пет и бе най-малкото дете в семейството, Мелиса имаше много остър поглед и поради това не бе удивително, че бе първата, която забеляза, че нещо странно става в къщата на улица „Мейпъл“, докато семейство Бредбъри бе прекарало лятото в Англия.

Тя се затича и намери по-големия си брат, Брайън и му каза, че нещо лошо става там горе, на третия етаж. Каза, че ще му го покаже, но само като ѝ обещае, че няма да сподели с никого друго това, което бе открила. Брайън се закле, знаейки, че Лиса се страхува от втория си баща, „Татко Лу“ не обичаше, когато някое от децата от семейство Бредбъри се „отдава на глупости“ (така се изразяваше той) и той бе решил, че Мелиса е основният нарушител в тази област. Лиса, която съвсем не бе глупава, си даваше сметка за предубеждението на Лу към нея и вече ѝ бе писнало от него. Всъщност на повечето от децата в семейство Бредбъри, вторият съпруг на майка им, бе вече омръзнал до смърт.

Сигурно нищо нямаше да излезе от това, но Брайън бе щастлив, че се е върнал къщи и желаше да угоди на малкото си сестриче (самият Брайън бе само две години по-голям от нея) поне на първо време, и затова я последва по коридора до третия етаж, без да промълви нито дума. Единственото, което си позволи, бе да опъне плитките ѝ — той наричаше опъванията на плитките ѝ „внезапни спирачки“, и то само веднъж. Трябваше да минат на пръсти покрай кабинета на Лу, единствената истинска стая в тази част на къщата, защото Лу бе вътре, разопаковаше тетрадките и записките си и мърмореше нещо ядосано. Всъщност вниманието на Брайън бе концентрирано само върху едно — какво евентуално ще има по телевизията довечера — той се точеше за това да се инсталира пред телевизора и да зяпа до дупка добрата стара американска телевизия след три месеца ББС и Ай Ти Ви, когато стигнаха до края на хола.

Това, което видя зад мъничкия показалец на сестричката му, го накара да забрави изобщо за телевизията.

— Сега пак ми се закълни! — прошепна Лиса. — Никога няма да кажеш на никого, най-вече на Татко Лу или пък на когото и да е друго, или ще останеш на място!

— Да пукна на място — съгласи си Брайън, все още загледан и премина цял половин час, преди да каже на голямата си сестра, Лори, която все още разопаковаше багажа в стаята си. Лори проявяваше

силно собственическо чувство, така както само едно единадесетгодишно момиче може да го прави и отначало се накара здравата на Брайън за това, че е влязъл, без да почука, въпреки че бе напълно облечена.

— Извинявай — каза Брайън. — Но трябва да ти покажа нещо. — Много е странно.

— Къде? — Тя продължи да подрежда дрехите си в чекмеджетата, сякаш не я интересуваше, сякаш не съществуваше нищо, което едно занесено седемгодишно момче може да й каже и което да представлява и най-малък интерес за нея. Но що се отнася до проникателност, Брайън съвсем не бе глупав. Той би могъл да каже кога Лори проявява интерес към нещо и сега тя определено бе заинтригувана.

— Там горе. На третия етаж. В края на коридора покрай кабинета на Татко Лу.

Носът на Лори се набръчка, както винаги, когато Брайън или Лиса го наричаха така. Тя и Трент помнеха истинския ѝ баща и изобщо не харесваха и не приемаха неговия заместник. За тях бе важно да го наричат „Просто Само Лу“. Това, че Люис Евънс определено не харесваше това и всъщност го намираше за неуместно и нагло, просто допълваше неизказаното, но силно убеждение на Лори и Трент, че точно така трябва да се обръщат към човека, с когото майка им (ох!) спеше напоследък.

— Не искам да се качвам горе — каза Лори. — Откакто сме се върнали, все е в скапано настроение. Трент казва, че той ще си остане такъв, докато не започне училището и отново не влезе в утъпкания коловоз.

— Вратата му е затворена. Можем тихо да се промъкнем. Лиса и мене се качихме догоре и той даже не разбра, че сме там.

— Казва се Лиса и аз.

— Добре де, ние. Така или иначе няма никаква опасност. Вратата е затворена и той си приказва сам на себе си, както винаги, когато е задълбал в нещо.

— Не обичам, когато прави това — каза Лори мрачно. — Истинският ни баща никога не е приказвал сам на себе си и нямаше и навик да се заключва сам в стаята.

— Е, добре, не мисля, че се е заключил — каза Брайън, — но ако наистина се страхуваш да не би той да изскочи, вземи един празен куфар със себе си. Ще се престорим, че го носим за килера, за да го приберем, ако пък случайно се покаже.

— Какво е това вълнуващо нещо? — попита Лори, като подпря юмруци на бедрата си.

— Сега ще ти покажа — каза Брайън ентусиазирано — но трябва да се закълнеш в името на Мама и да кажеш, „Да пукна, ако кажа на някого“. — Той спря, помисли за миг и след това добави — Поне на Лиса не казвай, тъй като ѝ се заклех, че няма да кажа на никого.

Лори наостри уши до краен предел. Сигурно бе едно голямо нищо, но пък ѝ бе писнало да прибира дрехи. Наистина бе удивително колко много ненужни неща може да натрупа човек само за три месеца.

— Добре, заклевам се.

Те взеха със себе си два празни куфара, по един за всеки от тях, но предпазните им мерки се оказаха абсолютно ненужни, тъй като вторият им баща изобщо не се показа от кабинета. Може би така стана по-добре, на него определено вече му бе накипяло, ако се съди по звуците, които се разнасяха от кабинета и сигурно щеше да си го изкара върху тях. Двете деца чува как той трополи нагоре-надолу, отваря чекмеджета и отново ги затваря със силен удар. Изпод вратата до тях се разнесе и до болка познатата миризма която на Лори удивително напомняше непрани спортни чорапи. Лу пушеше лулата си.

Тя изплези език, кръстоса очи, пъкна палци в ушите и размаха длани, докато минаваха на пръсти покрай стаята. Но миг по-късно, когато погледна мястото, което Лиса бе показала на Брайън и което Брайън ѝ бе показал на нея, тя забрави Лу напълно, така както Брайън бе забравил за всички чудесни неща, които би могъл да гледа по телевизията тази вечер.

— Какво има? — прошепна тя на Брайън. — За Бога, какво означава всичко това?

— Не зная — каза Брайън, — но помни, че се закле в името на Мама, Лори.

— Да, да, но...

— Повтори го пак! — На Брайън не му хареса изразът в очите ѝ. Това бе погледът на човек, който няма да може да се удържи да не

разкаже на някой друг и той почувства, че трябва да я накара ясно да осъзнае дадената клетва.

— Да, да, в името на мама — каза тя механично, — но Брайън, за Бога...

— И се закле да пукнеш на място, не забравяй и тази част.

— О, Брайън, недей да важничиш толкова.

— Няма значение, ти каза да пукнеш на мястото си!

— Да пукна на мястото си, да пукна на мястото си — добре ли е така? — каза Лори. — Защо трябва да важничиш толкова, Брай?

— Не зная — каза той, като се усмихна самодоволно, а тя абсолютно го ненавиждаше в такива моменти — просто съм късметлия, предполагам.

За тези думи ѝ се искаше да го удуши..., но обещанието си беше обещание, особено даденото в името на единствената и любима майка, така че Лори успя да издържи близо час, преди да сподели всичко с Трент и да му покаже всичко. Накара го на свой ред да се закълне и увереността, че той ще спази обещанието си и няма да каже на никого, бе напълно оправдана. Той бе почти на четиринадесет и като най-старши, нямаше на кого другиго да каже... с изключение на някой възрастен. Тъй като майка им беше в леглото с мигрена, оставаше само Лу, за когото спокойно можеха да забравят.

Двете най-големи деца на семейство Бредбъри изобщо нямаха нужда да мъкнат празни куфари като камуфлаж, тъй като вторият им баща слезе долу, за да гледа по видеото как някакъв британец изнася лекция за нормандците и саксонците (а те бяха специалността на Лу в колежа), като се наслаждаваше и на любимата си следобедна закуска — чаша мляко и сандвич с кетчуп.

Трент застана в края на хола, за да види това, което останалите деца бяха наблюдавали преди него. Остана там дълго време.

— Какво е това, Трент? — попита Лори най-накрая. Изобщо не бе ѝ минавала мисълта, че Трент би могъл да не знае. Трент знаеше всичко. Тя го погледна така, сякаш не вярваше на очите си, когато той бавно поклати глава.

— Не зная — каза той, като надникна в пукнатината. — Някакъв вид метал, май. Чакай да донеса прожектор. — Той пресегна и почука в процепа. Лори почувства неясно чувство на тревога и изпита облекчение, когато Трент изтегли обратно пръста си. — Да, метал е.

— Трябваше ли да бъде там? — попита Лори. — Искам да кажа, беше ли там? Преди?

— Не — каза Трент. — Помня, кога отново измазаха къщата. Точно след като Мама се омъжи за него. Там нямаше нищо друго освен летви.

— Какви бяха те?

— Тесни дъски — каза той. — Те са между мазилката и външната стена на къщата. — Трент пресегна в цепнатината на стената и отново докосна метала, който хвърляше матовобял отблясък. Цепнатината беше около десетина сантиметра дълга и сантиметър широка в най-широкото си място. — Сложиха и някакъв изолационен материал, — каза той, като се намръщи замислено и след това пхна ръце в задните джобове на избелелите от пране джинси. — Сега си спомних. Розов, пухкав и вълнист материал, който прилича на захарен памук.

— Къде е той сега? Не виждам никакъв розов материал.

— Както и аз — каза Трент. — Но много добре си спомням, че тогава сложиха. — Очите му се плъзнаха по десетсантиметровата пукнатина. — Металът в стената е нещо ново. Чудя се колко метал има вътре и докъде стига. Дали е само тук на третия етаж или...

— Или какво? — Лори го изгледа с широко опулени очи. Изведнъж почувства как я обзема неясното чувство на страх.

— Или пък е навсякъде по къщата — завърши Трент замислено.

След училище на следващия ден, Трент свика среща на четирите деца на Бредбъри. Началото бе малко трудно, тъй като Лиса обвиняваше Брайън, че е нарушил това, което тя нарече „истинска тържествена клетва“ и Брайън, който бе дълбоко смутен и обвини Лори, че е поставила под заплаха душата на майка си, като е казала на Трент. Въпреки че не бе ясно точно каква душа беше (семејство Бредбъри бяха унитаристи), изглежда бе сигурен, че Лори е осъдила душата на майка им на вечни мъки в ада.

— Добре — каза Лори — и ти трябва да поемеш част от вината, Брайън. Искам да кажа, че ти замеси и мама в тази работа. Трябваше да ме накараш да се закълна в името на Лу. Той спокойно може да си ходи в ада.

Лиса, която бе достатъчно малка и милозлива, че да не желае никой да отиде в ада, бе толкова разстроена от развитието на разговора, че започна да плаче.

— Моля всички за тишина — каза Трент и прегърна Лиса, докато тя възвърна самообладанието си. — Каквото е станало — станало, и според мен, слава Богу, че така е станало.

— Така ли мислиш? — попита Брайън. Ако Трент каже, че нещо е правилно, Брайън щеше да умре, но да го защити, това се разбираше от само себе си, но Лори се бе заклела в името на Мама.

— Изправени сме пред нещо много странно, което ще трябва да разследваме и ако продължим да губим времето си да спорим кой е бил крив, кой прав, че си е нарушил обещанието, никога няма да успеем да го свършим.

Трент погледна многозначително върху стенния часовник в стаята му, където се бяха събрали. Вече бе три и двадесет. Нямахше какво повече да каже. Майка им бе станала тази сутрин, за да направи закуската на Лу — две яйца, втели в продължение на три минути, с препечен пълнозърнест хляб и мармалад и това бе едно от многобройните му дневни изисквания — но след това отново легна и остана в леглото. Страдаше от ужасни главоболия, мигрени, които продължаваха два или даже три дни да ръмжат и ръфат безпомощния и често омагьосан мозък, преди да отшумят за около месец.

Тя не бе в състояние да ги види на третия етаж, но „Татко Лу“ бе съвсем различна история. Кабинетът му се намирал точно в коридора със странната пукнатина и те можеха да разчитат, че ще избегнат вниманието и любопитството му — само ако водят разследванията си докато го няма. Точно това означаваше съсредоточения върху часовника поглед на Трент.

Семейството се бе върнало в Щатите цели десет дни, преди Лу отново да започне да преподава, но веднъж щом се озовеше в радиус от петнадесетина километра от Университета, той не можеше да остане далеч от него, така както риба не би могла да живее без вода. Той бе излязъл веднага след като се наобядва, с куфарче различни документи, които бе събрал от различни исторически места в Англия. Бе казал, че ще ги разхвърли по различните си досиета. Трент помисли, че с това искаше да каже, че ще ги натъпче в едно от чекмеджетата на бюрото си, след това ще заключи кабинета си и ще

отиде в преподавателското кафене на историческия факултет и ще клюка с приятелчетата си... само че Трент бе открил, че когато си преподавател в колеж, хората ще те помислят за голям тъпак, ако имаш приятели. Редно е да казваш, че те са твои колеги. Така че се бе разкарал оттук, и това бе добре, но можеше да се върне по всяко време между този момент и пет часа, и това бе зле. Въпреки това разполагаха с известно време и Трент бе решен да не го прекарат в спорове кой в какво и пред кого се е закълел.

— Слушайте ме хора — каза той и с удоволствие забеляза, че те наистина го слушаха, забравили различия и взаимни обвинения пред вълнението на едно разследване.

Те също бяха заинтригувани от това, че и Трент не може да обясни това, което Лиса бе открила. Всички те споделяха, поне в известна степен простичкото доверие на Брайън в Трент — ако Трент е озадачен от нещо, ако Трент мисли, че нещо е странно и напълно възможно и удивително, всички те се придържаха към това мнение.

Лори изрази общото мнение, когато каза:

— Само ни кажи какво да правим, Трент, и ще го направим.

— Добре — каза Трент. — Нуждаем се от някои неща.

Той пое дълбоко дъх и започна да обяснява какви именно.

След като се събраха около пукнатината в края на коридора на третия етаж, Трент държеше Лиса така, че да може да насочи лъча на малкото прожекторче — с което майка им обикновено проверяваше очите, ушите и носовете им, когато те не се чувстваха добре — в цепнатината. Всички видяха метала, той не бе достатъчно лъскав, за да може ясно да отрази лъча, но въпреки това хвърляше копринен отблясък. Стомана, по мнението на Трент, или пък някаква сплав.

— Какво е сплав, Трент? — попита Брайън.

Трент поклати глава. Не знаеше със сигурност. Обърна се към Лори и я помоли да му подаде дрелката. Брайън и Лиса се спогледаха неловко, когато Лори му я подаде. Бяха я взели от работилницата в избата, а избата бе единственото място в къщата, което бе на истинския им баща. Татко Лу не бе слизал и десетина пъти там, откакто се бе оженил за Катрин Бредбъри. И по-малките деца знаеха това, както и Трент и Лори. Не се страхуваха, че татко Лу ще забележи, че някой е използвал дрелката, безпокояха се за дупките на външната

стена на кабинета. Никой не го каза на глас, но Трент го прочете в тревожните им лица.

— Слушайте — каза Трент и протегна дрелката напред, така, че да могат добре да я огледат. — Това е игловиден наконечник на дрелката. Виждате ли колко е тънък? И тъй като ще пробиваме дупки зад картините, не мисля, че трябва да се притесняваме.

Имаше около десетина графики в рамка по коридора на третия етаж, половината, отвъд вратата на кабинета, по пътя към килера в дъното, където съхраняваха куфарите. Повечето бяха много стари (и абсолютно скучни) забележителности от Титусвил, където живееха семейство Бредбъри.

— Той изобщо не поглежда към графиките, да не говорим пък зад тях — съгласи се Лори.

Брайън докосна крайчеца на дрелката, след това кимна. Лиса внимателно го наблюдаваше, сетне повтори и докосването, и кимването. Ако Лори каже, че нещо е наред, вероятно бе така, ако Трент каже, че е така, почти сигурно беше, но ако и двамата кажат, не може да има въпрос.

Лори свали картината, която висеше най-близо до малката пукнатина в мазилката и я подаде на Брайън. Те стояха и го наблюдаваха, свити в плътен кръг от три деца, като съотборници, които окуражават главния подавач в особено напрегнат момент на мача.

Бургията лесно навлезе в стената и дупката, която направи, бе точно толкова малка, колкото Трент бе обещал. По-тъмният квадрат на тапетите, който се разкри, когато Лори свали графиката от пилона, също бе окуражаващ. Това предполагаше, че никой не бе се главоболил да снее гравюрата на Градската библиотека на Титусвил от гвоздеа в течение на много дълго време.

След десетина завъртания на дръжката на дрелката, Трент спря и завъртя обратно, като изтегли наконечника.

— Защо се отказваш? — попита Брайън.

— Защото ударих в нещо твърдо.

— Пак ли е метал? — попита Лиса.

— Така мисля. Със сигурност не е дърво. Нека да видя. — Той насочи светлината навътре и завъртя главата си нагоре-надолу, преди

да я поклати решително. — Главата ми е прекалено голяма. Нека Лиса да опита.

Лори и Трент я повдигнаха и Брайън ѝ подаде писалката-прожектор. Лиса я повъртя известно време, след което каза:

— Същото като в процепа, който аз открих.

— Добре — каза Трент. — Следващата картина.

Дрелката удари на метал и във втората, и в третата. Зад четвъртата — този път вече бяха много близо до вратата на кабинета на Лу — тя влезе докрай, преди Трент да я извади. Този път, когато надигнаха Лиса, за да провери какво има, тя им каза, че е видяла „розовия материал“.

— Да, изолационния материал, за който ти казах — каза Трент на Лори. — Нека да опитаме в другата страна на хола.

Наложи им се да дълбаят зад четирите картини от източната страна на коридора, преди да ударят първоначално дървената летва и след това изолационния материал зад мазилката и тъкмо закачаха последната картина, чуха нестройния рев на древното Порше на Лу, което завиваше във вътрешната алея.

Брайън, който отговаряше за закачането на тази картина — само той можеше да стигне до гвоздея, като се изправи на пръсти, я изпусна. Лори пресегна и я хвана за рамката точно преди да падне. Миг покъсно тя осъзна, че трепери толкова силно, че трябваше да подаде картината на Трент или пък самата тя щеше я изпусне.

— Ти я закачи — каза тя, като обърна шашардисаното си лице към по-големия си брат. — Аз щях да я изпусна, като си помислих какво правим. Наистина щях да я изпусна.

Трент закачи картината, която показваше как карети и оседлани коне препускат през градския парк и видя, че картината виси леко накриво. Той пресегна да я поправи, сетне се дръпна назад тъкмо преди пръстите му да докоснат рамката. Сестрите и брат му го възприемаха като някакво божество, Трент бе достатъчно интелигентен, за да знае, че е само едно дете. Но даже едно дете — да предположим, че дете, което има малко ум в главата си, знае, че когато подобни неща тръгнат накриво, по-добре е да ги оставиш на мира. Ако продължиш да упорстваш, тогава картината със сигурност ще падне и ще покрие пода с разбито стъкло ѝ Трент го предчувстваше със сигурност.

— Махайте се — прошепна той. — Слизайте долу! В стаята с телевизора! Задната врата се затръшна, тъй като Лу влезе в къщата.

— Но картината виси накриво! — протестираше Лиса. — Трент, тя не е...

— Не обръщай внимание! — каза Лори. — Прави това, което Трент каже.

Трент и Лори се спогледаха, с широко разтворени очи. Ако Лу влезе в кухнята и си направи някакво питие, което да му държи влага до вечеря, всичко може и да се размине. Ако не го направи, ще срещна Лиса и Брайън на стълбите. Един поглед и ще разбере, че нещо става. Двете по-малки деца на семейство Бредбъри бяха достатъчно големи, за да държат устите си затворени, но не и лицата безизразни.

Брайън и Лиса бързо тръгнаха. Трент и Лори ги последваха, вървяха по-бавно и внимателно се прислушваха във всеки звук. Имаше миг на почти нетърпимо напрежение, когато единственият звук бяха стъпките на дечицата по стълбите и след това Лу изрева от кухнята:

— Я ПО-ТИХО, ВИЕ ТАМ! МАЙКА ВИ СПИ СЛЕДОБЕДНИЯ СИ СЪН!

И ако това не я събуди, — помисли си Лори, нищо не е в състояние да го направи.

По-късно същата вечер, когато Трент вече заспиваше, Лори отвори вратата на стаята му, влезе и седна до него на леглото.

— Ти не го обичаш, но това не е всичко — каза тя.

— Кой, защо? — попита Трент, като ѝ хвърли изпод вежди предпазлив поглед.

— Лу — каза спокойно тя. — Знаеш кого имам предвид Трент.

— Да — каза той и се предаде. — И си абсолютно права. Не го обичам.

— Ти се страхуваш от него, нали?

След един безкраен миг, Трент неохотно каза:

— Да, малко.

— Съвсем малко?

— Може би по-скоро много, отколкото малко — ѝ каза Трент. Той ѝ намигна, надявайки се да получи усмивка в отговор, но Лори продължи да го гледа втренчено и Трент се предаде. Тя нямаше намерение да се остави да я забаламоса, поне не тази вечер.

— Защо? Мислиш ли, че може да ни нарани?

Лу често им викаше за щяло и не щяло, но никога не бе вдигал ръка срещу тях. Не, Лори изведнъж си спомни, че това не бе съвсем истина. Веднъж Брайън бе влязъл в кабинета му, без да почука и Лу го бе напляскал. Доста яко. Брайън се бе опитал да не плаче, но в края на краищата се разплака. И мама се разплака, въпреки, че не се опита да предотврати напляскването. Но сигурно му бе казала нещо по този повод по-късно, тъй като Лори бе чула как Лу ѝ крещи на нея самата.

Въпреки всичко, това бе само едно напляскване, не системно малтретиране на деца, а и Брайън би могъл да се държи като непоправим дръвник и да ти скъса нервите, когато се постарее да го направи.

За това ли се самонавиваше тази вечер брат ѝ? В този миг Лори се чудеше. Или пък Лу бе напляскал брат ѝ и го бе накарал да плаче за нещо, което бе само една невинна детска грешка? Тя не знаеше и изведнъж я озари прозрението, че знае защо Питър Пан не иска никога да порасне: тя не бе сигурна, че иска да знае. Едно нещо знаеше обаче със сигурност: кой бе истинският дръвник и тежкар в тази къща. Тя осъзна, че Трент не бе отговорил на въпроса ѝ и го сръга.

— Да не си си глътнал езика?

— Просто мисля — каза той. — Не е толкова лесно, така да знаеш.

— Да — каза сериозно тя. — Зная.

Този път тя го остави да мисли на спокойствие.

— Слушай — каза той най-накрая и подпря ръцете си под главата. — Не мисля така, Чирозче. — Тя не обичаше да я наричат така, но тази вечер реши да не се заяжда по този повод. Не можеше да си припомни Трент някога да е говорил толкова внимателно и сериозно с нея. — Не мисля, че ще го направи..., но мисля, че би могъл. — Той се изправи на лакът и я погледна още по-сериозно. — Но мисля, че той кара мама да страда и се страхувам, че с всеки изминал ден става по-лошо.

— Тя съжалява, нали? — попита Лори. — Изведнъж почувства, че ѝ се иска да заплаче. Защо възрастните са понякога толкова глупави за някои неща, които децата веднага могат да почувстват? От такова отношение ѝ се искаше да ритне и да блъска. — Първо на първо, тя

никога не искаше да отиде до Англия и... освен това, начина, по който той ѝ крещи понякога...

— Не забравяй главоболията ѝ — каза Трент категорично. — Тези мигрени, за които той разправя, че тя сама се довежда до такова състояние. Да, тя определено съжалява.

— Ще може ли тя някога... разбираш ли...

— Да се разведе с него?

— Да — каза Лори с облекчение. Не бе сигурна, че ще може сама да изрече първа тази дума и осъзна до каква степен бе пълно копие на майка си, можеше напълно сама да отговори на въпроса си.

— Не — каза Трент. — Не и мама.

— Тогава нищо не можем да направим — въздъхна Лори.

Трент каза толкова тихо, че тя едва го чу:

— О, така ли мислиш?

През следващата седмица и половина те пробиха още мънички дупки из къщата, когато около тях никой не се навърташе: дупки зад постерите, дупки зад хладилника в килера (Брайън успя да се вмъкне и така го избута, че да има място, за да използва дрелката), в избените помещения Трент даже проби дупка в стената на трапезарията, горе високо в ъгъла, където сенките никога не се разсейваха. Той се изправи на върха на преносимата стълбичка, докато Лори здраво я държеше.

Никъде другаде нямаше метал. Само летви.

Децата забравиха цялата тази история за известно време.

Един ден около месец по-късно, когато Лу бе на пълно работно време като преподавател, Брайън дойде при Трент и му каза, че има още една пукнатина в мазилката на третия етаж и че е видял зад нея метал. Трент и Лиса дойдоха веднага. Лори бе все още в училище, репетираше с оркестъра.

Както и при първата пукнатина, майка им лежеше с главоболие. Настроението на Лу се пооправи, след като се върна в колежа (както Трент и Лори бяха сигурни, че ще стане), но той имаше жесток спор с майка им предишната вечер поради купона, който искаше да спретне за колегите си от историческия факултет. Ако имаше нещо, което бившата госпожа Бредбъри ненавиждаше и се страхуваше, то бе да играе ролята на домакиня на купоните на факултетските

преподаватели. Лу настойчиво я увещаваше и тя най-накрая трябваше да се предаде. Сега лежеше в сенчестата спалня с мокра кърпа върху очите и бутилка фиоринал на нощната масичка, докато Лу вероятно точно в този момент раздаваше покани в преподавателското кафене и тупаше колегите си по гърба.

Новата пукнатина беше на западната страна на хола, между вратата на кабинета и стълбата.

— Сигурен ли си, че си видял метал? — попита Трент. — Ние проверихме тази страна, Брай.

— Погледни сам — каза Брайън и Трент погледна. Нямаше нужда от фенерче, тази пукнатина беше по-широка и нямаше спор, че в дъното ѝ имаше метал.

След като дълго го разглежда, Трент им каза, че трябва веднага да отиде в железарския магазин.

— Защо? — попита Лиса.

— Искам да взема малко гипс. Не искам той да вижда тази пукнатина. — Той се поколеба, сетне добави — И преди всичко не искам той да вижда метала вътре в нея.

Лиса се намръщи.

— Защо не, Трент?

Но Трент не знаеше. Поне засега.

Започнаха отново да пробиват и този път откриха метал зад всички стени на третия етаж, включително кабинета на Лу. Трент се промъкна там един следобед с дрелката, докато Лу бе в колежа, а майка им пазаруваше за предстоящия факултетски купон.

Бившата госпожа Бредбъри изглеждаше много пребледняла и отслабнала в тези дни — даже Лиса го бе забелязала, — но когато някое от децата я питаше дали всичко е наред, тя винаги го удостоверяваше с обезпокоително бодра, прекалено лъчезарна усмивка и им казваше, че никога не се е чувствала по-добре, всичко е в розово, живея разкошно. Лори, която умееше да нарича нещата със собствените им имена ѝ каза, че изглежда прекалено отслабнала. О не, каза майка ѝ, Лу казва, че съм се превърнала в лоена топка в Англия — всички тези чайове с много, много сладкиши. Тя просто се опитваше отново да влезе в норма, това бе всичко.

Лори разбираше за какво всъщност става дума, но дори и тя не бе достатъчно пряма, за да нарече майка си лъжец в лицето. Ако всичките четирима я бяха наобиколили наведнъж — да я хванат в капан, така че да няма мърдане, тогава може би щяха да чуят различна история. Но дори и Трент не помисли да направи това.

Една от дипломите за научни степени на Лу висеше на стената зад бюрото му в рамка. Докато другите деца се бяха струпали извън вратата и ги втрисаше от ужас и напрежение, Трент свали рамката с дипломата от гвоздея, сложи я на бюрото и проби тъничка дупка в центъра на квадрата, където беше тя. Пет сантиметра навътре, дрелката удари метала.

Трент внимателно закачи дипломата, като се увери, че не виси на една страна и излезе бързо навън.

Лиса се разплака от облекчение и Брайън бързо се присъедини към нея, той изглеждаше отвратен, от това, което прави, но не можеше да се сдържи. Самата Лори трябваше да положи сериозни усилия, за да не се разплаче на свой ред.

Пробиха дупки на различни интервали по стълбите до втория етаж и откриха метал и зад тези стени. Металът продължаваше приблизително до средата път надолу към коридора на втория етаж, в посока към фасадата на къщата. Имаше метал зад стените в стаята на Брайън, но само зад една от стените в стаята на Лори.

— Тук все още продължава да расте — каза Лори мрачно.

Трент я погледна учудено:

— Какво?

Преди тя да може да отговори, Брайън го осени.

— Опитай пода, Трент — каза той. — Виж дали има и там.

Трент помисли, вдигна рамене и проби пода в стаята на Лори. Дрелката влизаше като нож в масло, без никакво съпротивление, но когато той вдигна килима под краката на собственото си легло и се опита там, скоро откри солидна стомана... или пък солидно вещество, каквото и да беше то. Тогава, по настояване на Лиса, той се качи на едно столче и проби дупка в тавана, като присвиваше очи, за да се предпази от мазилката, която се сипеше върху лицето му.

— Бинго — каза той след няколко минути. — Още метал. Хайде да привършваме за този ден.

Лори бе единствената, която видя колко много е разтревожен Трент.

* * *

Същата тази вечер, след като възрастните загасиха осветлението в детските стаи, Трент отиде в стаята на Лори и Лори дори даже не се преструваше, че е сънлива. Истината бе, че нито един от тях не спеше особено добре през последните няколко седмици.

— Какво искаше да кажеш? — прошепна Трент, след като седна до нея.

— За кое точно? — попита Лори, като се изправи на лакът.

— Ти каза, че все още не е спряло да расте в твоята стая. Какво искаше да кажеш?

— Хайде, Трент, ти не си глупав.

— Не, не съм — съгласи се той без излишна скромност. — Може би просто искам да го чуя от теб, Чирозче.

— Ако ме наричаш така, никога няма да чуеш.

— Добре, Лори, Лори, Лори. Доволна ли си.

— Да. Това нещо расте по цялата къща. — Тя направи пауза. — Не, това не е точно. То расте под къщата.

— И това не е съвсем правилно.

Лори помисли, след това въздъхна и каза:

— Е, добре, де — каза тя. — Расте в къщата. Краде нашата къща. Това добро обяснение ли е, господин Умник?

— Да открадне къщата... — Трент седна мълчаливо до нея на леглото, погледна постера на Криси Хайнд и сякаш претегляше фразата, която тя бе използвала. Най-накрая кимна и лицето му се озари с усмивката, която тя толкова много харесваше. — Да, това е доста добре казано.

— Както и да го наречеш, то действа така, сякаш е живо.

Трент кимна. Вече бе помислил за това. Нямахше представа до каква степен металът може да е жив, но поне засега, по дяволите, не можеше да намери никакъв начин, за да опровергае извода ѝ.

— Но това не е най-лошото.

— А какво е то?

— То се промъква навсякъде. — Очите ѝ, втречени сериозно в неговите, бяха широко отворени и изплашени. — Точно това никак не ми харесва. Не зная какво го започнало или какво означава, а и не ме интересува. Но То се промъква. — Тя прокара пръсти в тежката си руса коса и я отхвърли назад към слепоочията си. Бе неволен, несъзнателен жест, който напомни до болка на Трент за баща му, чиято коса имаше точно същия цвят. — Предчувствам, че нещо ще се случи, Трент, само не зная какво и се чувствам, все едно, че съм в някакъв кошмар, от който не мога да се измъкна. Ти не се ли чувстваш така понякога?

— В известен смисъл, може би да. Но зная, че нещо ще се случи. Може би даже зная какво именно.

Тя се изправи в полуседнало положение и сграбчи ръцете му.

— Знаеш? Какво? Какво е то?

— Не съм сигурен — каза Трент, като се изправи. — Мисля, че зная, но още не съм готов да кажа това, което мисля. Трябва да потърся в още някои места.

— Ако пробием още дупки, къщата ще се разпадне!

— Не казах да пробием, казах да потърся.

— Какво да потърсиш?

— Нещо, което все още го няма, което още не е израснало. Но когато стане, не мисля, че то ще може да се скрие.

— Каж ми, Трент!

— Почакай малко — каза той, като бързо я целуна нежно по бузата. — Освен това, както ти е известно от анимационното филмче, любопитството е убило Чирозчето.

— Мразя те — изплака тихо тя и покри главата си с чаршафа. Но определено се чувстваше по-добре от това, че е поговорила с Трент и за пръв път от една седмица, се наспа истински.

Трент откри това, което търсеше два дена преди големия купон. Като най-възрастен, той вероятно щеше да забележи, че майка му имаше обезпокоително нездрав вид, кожата ѝ бе хлътнала по скулите, цветът на лицето ѝ бе толкова блед, че бе придобил некрасив жълт оттенък. Той бе забелязал колко често тя разтриваше слепоочията си, въпреки че отричаше — почти в паника, че има мигрена или е имала такава за повече от седмица.

Той обаче не забеляза тези неща. Бе прекомерно зает с търсене.

През тези четири-пет дена между среднощния му разговор с Лори и деня, когато намери това, което търсеше, той провери всеки килер в голямата стара къща поне три пъти; пет или шест пъти провери в нишата над кабинета на Лу; десетина пъти провери и голямата стара изба. Най-накрая го откри в избата.

Това не означава, че не бе открил разни странни неща в други места, определено бе забелязал доста необичайни неща. На тавана на килера на втория етаж стърчеше буца неръждаема стомана. Някаква изкривена метална арматура се подаваше от стената на килера за багаж на третия етаж. Странното вещество бе матово, полирано сиво, докато го докосна. Когато го докосна, то пламна и стана матоворозово и той чу неясно, но мощно бръмчене дълбоко в стената. Бързо дръпна ръката си назад, сякаш арматурата бе нажежена (първоначално, когато тя придоби цвят, който той асоциираше с котлоните на електрическата печка, би могъл да се закълне, че е така). Когато го направи, изкривеното желязо отново посивя. Бръмченето веднага престана. Предния ден, на тавана, той бе видял паяжина от тънки, преплетени жици, които растяха в ниския тъмен ъгъл под корниза. Трент пълзеше на ръце и колене, но единственото, което бе постигнал, бе че бе плувнал в пот и потънал в паяжини. Тогава изведнъж той забеляза нещо наистина удивително. Замръзна на мястото си и надзърна изпод падналия над очите му кичур коса. Видя как жиците се изпридаха от едното нищо (поне така изглеждаше), срещаха се, увиваха се една около друга толкова плътно, че сякаш се сливаха и след това продължаваха да се разпространяват, докато докоснат пода, където си пробиваха път и се закотвяха в купчинки стърготини. Сякаш създаваха някакво гъвкаво скеле и то изглеждаше много здраво, в състояние да удържи къщата през много удари и жестоко друсане.

Какви удари все пак?

Какво жестоко друсане? Тук отново Трент си помисли, че знае. Трудно бе за вярване, но той мислеше, ме знае.

В северната част на избата имаше малък килер, далеч зад работилницата и котелното. Истинският им баща го наричаше „винарската изба“ и въпреки че бе оставил само две дузини бутилки изфирясало вино (при споменаването на това вино майка им винаги се

кикотеше), всички те бяха внимателно подредени в кръстосани поставки, които баща им сам бе сковал.

Лу идваше тук даже по-рядко, отколкото навестяваше работилницата, той не си падаше особено по виното. И въпреки че майка им често пийваше една-две чаши с баща им, тя бе престанала да пие вино. Трент си спомни колко се бе натъжила, когато веднъж Брай я попита защо никога повече не си пийва чаша изфирясало вино пред камината.

— Лу не одобрява пиенето — бе казала тя на Брайън. — Казва, че е сериозен недостатък.

На вратата на винарската изба имаше катинар, но той бе поставен само за да гарантира, че вратата няма да се разтвори и да нахлуе топлината от котелното. Ключът висеше точно до нея, но Трент нямаше нужда от него. Бе оставил катинара незаклучен след първото си разследване и никой не бе дошъл междуременно да го заключи. Доколкото знаеше, повече никой не идваше в тази част на избените помещения.

Не бе особено изненадан от киселия аромат на разлято вино, който го посрещна, когато се приближи до вратата, това бе поредното доказателство за това, което те с Лори вече знаеха — промените се натрупваха постепенно през цялата къща. Той отвори вратата и въпреки че това, което видя го изплаши, всъщност не го изненада особено.

Метални конструкции бяха нахлули през две от стените на винарската изба и бяха разкъсали поставките с техните ромбоидни клетки, след което бутилките „Болинджър“, „Мондави“ и „Батилия“ бяха изпопадали на пода, където се бяха разбили и изтекли.

Както и жиците в таванската ниша, това, което се образуваше тук и израстваше, ако използваме думата на Лори, още не бе завършило инкубационния си период. То се изпридаше в проблясъци светлина, от която го заболяха очите и Трент почувства как му се повдига.

Тук обаче нямаше жици иди пък изкривени паянтови подпори. Това, което растеше в забравената винарска изба на истинския му баща, приличаше на някакво невероятно съчетание от скрин с етажерки, поставки за радио и арматурно табло. И когато той погледна, неясни форми се образуваха в метала и се надигнаха като главите на разгневени змии, фокусираха се и се превръщаха в лостчета,

циферблати и монитори. Имаше няколко мигащи светлини. Всъщност някои от тях започнаха да мигат, когато той погледна към тях.

Целият този акт на раждане се придружаваше от нисък шепот.

Трент направи една предпазлива крачка навътре в малката стаичка, изключително ярката червена светлина или серия от мигащи светлини, бе привлякла вниманието му. Докато крачеше напред, се разкиха. Машините и етажерките, които си пробиваха път през стария цимент, бяха вдигнали много прах.

Светлините, привлекли вниманието му, бяха цифри. Те бяха под стъклено покритие върху метална конструкция, която си пробиваше път от някаква етажерка. Новото нещо приличаше на някакъв стол, въпреки че едва ли някой щеше да се почувства особено удобно в него. Поне нито едно човешко създание, си помисли Трент и потрепери.

Стъкленото мониторче бе в едно от облегалките на този разкривен стол — ако се приеме, че е стол. А най-вероятно цифрите бяха приковали вниманието му, тъй като се движеха.

72:34:18

стана

72:34:17

и сетне

72:34:16

Трент погледна часовника си, който имаше и секундарник и го използва, за да се увери в това, което очите му вече му бяха казали. Столът би могъл да бъде, би могъл и да не бъде стол, но цифрите под стъкления похлупак бяха дигитален часовник. Той се движеше назад. Отчиташе времето в низходящ ред, ако трябва да бъдем съвършено точни. И какво щеше да се случи, когато цифрите най-накрая преминат от

00:00:01

към

00:00:00

някакви си три дни след този следобед?

Той бе напълно уверен, че знае. Всяко момче в Америка знае, че когато даден часовник върви назад и стигне до нулата, се случва едно от двете неща: или експлозия, или излитане.

Трент си помисли, че имаше прекалено много оборудване, прекалено много приспособления, за да бъде експлозия.

Той си помисли, че докато са били в Англия нещо се е промъкнало в къщата. Може би някакъв вид спора, която се е носила из пространството в течение на милиард години, най-накрая е била хваната от гравитационното привличане на Земята и като е описала спирала през атмосферата, като глухарче, понесено от мекия бриз, най-накрая е паднало в комина на една къща в Титусвил, Индиана.

В къщата на Бредбъри в Титусвил, Индиана.

Би могло, разбира се, да бъде нещо съвсем различно, но идеята за спората допадна на Трент и, въпреки че той бе най-голямото от децата в семейство Бредбъри, все още бе достатъчно млад, за да спи добре, след като изяде пица „пеперони“ в девет часа вечерта и да вярва изцяло на собственото си възприятие и интуиция. А в края на краищата, нямаше значение, нали? Това, което имаше значение, бе това, което се бе случило.

И, разбира се, това, което щеше да се случи.

Когато Трент напусна винарската изба този път, той не само захлопна катинара, но и взе ключа със себе си.

Нещо ужасно се случи на факултетския купон на Лу. Случи се в девет и четвърт, само четиридесет и пет минути, след като бяха пристигнали първите гости и Трент и Лори по-късно чуха как Лу крещи на майка им, че единствената деликатност, която тя е проявила към него е, че се е отдала на глупавите си привички сравнително рано — ако бе изчакала до десет часа, щеше да има около петдесет души да щъкат нагоре-надолу през дневната, трапезарията, кухнята и задния салон.

— Какво, по дяволите, става с теб? — Трент и Лори го чуха да й крещи и когато Трент почувства как ръката на Лори се сгущва като изплашено и измръзнало мишле в ръката му, я стисна здраво. — Не знаеш ли какво ще кажат хората за това? Не знаеш ли как хората от тази катедра одумват останалите? Наистина, Катрин, ти ме направи за истинско посмешище, като ми спретна този номер от „Тримата глупаци“!

Единственият отговор на майка им бе тихото, безпомощно подсмърчане и за един-единствен миг, Трент изпита ужасен и нежелан изблик на омраза към нея. Защо се бе оженила за него? Точно така й се падаше, като се бе държала като последна глупачка!

Засрамен от себе си, той отблъсна тази мисъл, забрави я и се обърна към Лори. Испита дълбоко огорчение като видя как се стичат сълзите по бузите ѝ и мълчаливата тъга в очите ѝ проникна до сърцето му като острието на нож.

— Страхотен купон, няма що! — прошепна тя, като потърка страните си с крайчеца на дланите си.

— Точно така, Чирозче — каза той и я прегърна така, че тя да може да поплаче върху рамото му, без останалите да я чуят. — Без никакви усилия ще влезе в десетката ми за годината.

Изглежда, Катрин Евънс (която никога не бе желала толкова силно да стане отново Катрин Бредбъри) лъжеше всички. Тя бе в примката на остро главоболие не само за ден-два, но за целите последни две седмици. През цялото това време тя почти нищо не хапна и отслабна с десетина килограма. Сервираше кроасани на Стивън Кръчмър, шефа на Историческия факултет и на жена му, когато светът започна да избледнява пред очите ѝ и внезапно отплава надалеч от нея. Тя се бе строполила безжизнено напред, като разпиля цял поднос от дребни китайски кроасани със свинско върху скъпата рокля на госпожа Кръчмър, купена от бутик „Норма Камали“ специално за този случай.

Брайън и Лиса бяха чули страхотния шум и изпълзяха надолу по стълбите, както си бяха в пижами да видят какво става, въпреки че и на двамата — всъщност, ако трябва да бъдем точни, и на четиримата — бе строго забранено от татко Лу да напускат горните етажи на къщата след като започне купонът.

— Университетските хора не обичат да гледат деца на купоните на факултета — бе обяснил Лу безцеремонно същия този следобед. — Това изпраща всякакви смесени сигнали.

Когато видяха майка си на пода, заобиколена от коленичили гости от факултета (госпожа Кръчмър не бе там, тя бе избягала в кухнята, където искаше да изпере със студена вода предницата на роклята си, преди сосът да попие дълбоко и петната да останат по нея), те забравиха за изричната заповед на втория им баща и се затичаха, Лиса разплакана, Брайън изрева с ужас и уплаха в гласа. Лиса съумя да ритне Главата на секцията за азиатски изследвания в левия бъбрек, Брайън, който бе две години по-възрастен и петнадесет килограма по-тежък, имаше още по-голям успех, той събори гост-лектора за есенния

семестър, закръглено маце в розова рокля и островърхи ориенталски чехли право в камината. Тя се надигна от нея, все още замаяна, като вдигна облак от сивочерна пепел.

— Мамо! Мамо! — изкрещя Брайън, като разтърси бившата Катрин Бредбъри. — Мамо! Събуди се!

Госпожа Евънс се размърда и изстена.

— Качвайте се горе — каза Лу студено. — И двамата.

След като те не показаха никакви признаци на подчинение, Лу сложи ръката си върху рамото на Лиса и я стисна, докато тя започна да пици от болка. Очите му хвърляха мълнии по нея, а лицето му бе мъртвешки бледо с изключение на аленочервените петна, ярки като руж от евтин магазин в центъра на всяка буза.

— Аз ще се погрижа за това — каза той през зъби, толкова здраво стиснати, че отказваха да се разтворят, даже за да произнесе това, което му бе накипяло. — Ти и брат ти веднага да се качите горе...

— Махни мръсната си ръка, шибано копеле — каза ясно Трент.

Лу и всички купонджии, които бяха дошли достатъчно рано, за да присъстват на това забавно изпълнение, се обърнаха към свода между дневната и коридора. Трент и Лори стояха там, рамо до рамо. Трент бе пребледнял като вторият им баща, но лицето му бе спокойно и съсредоточено. От гостите на купона, мнозина, не всички, но достатъчно много, познаваха първия мъж на Катрин Евънс и по-късно се съгласиха, че приликата между баща и син бе изключителна. Сякаш покойният Бил Бредбъри се бе върнал от мъртвите, за да се сблъска със спривавия си заместник.

— Искам всичките да се качите горе — каза Лу. И четиримата. Тук нямате никаква работа. Ама абсолютно никаква.

Госпожа Кръчмър се върна в стаята, предницата на роклята ѝ от „Норма Камали“ бе влажна, но доста добре изчистена от петна:

— Пусни веднага Лиса — каза Трент. — И остави мама на мира.

Сега госпожа Евънс се бе надигнала, с ръце притиснати до главата и се оглеждаше замаяно наоколо. Главоболието се бе пукнало като балон и я бе оставило неориентирана и слаба, но най-накрая агонията, в която бе прекарала последните две седмици, бе свършила. Знаеше, че е направила нещо ужасно, бе смутила Лу, даже може би го бе изложила, но точно в тоя миг бе прекалено благодарна, за да се вълнува от това, тъй като болките ѝ най-накрая бяха престанали.

Срамът щеше да дойде по-късно. Единственото, което искаше сега, бе да се качи горе — много, много бавно и да си легне.

— Ще бъдете наказани за това — каза Лу, като изгледа сурово четирите си доведени деца. В дневната бе настъпила почти абсолютна тишина и шокираните гости сконфузено мълчаха. Той не ги погледна наведнъж всичките, но ги оглеждаше един по един, сякаш преценяваше характера и размера на всяко престъпление. Когато погледът му се втренчи в Лиса, тя се разплака.

— Съжалявам за невъзпитаното им поведение — каза той пред цялата стая. — Страхувам се, че жена ми малко ги е поразглезила. Това, от което се нуждаят е една добра английска гувернантка...

— Не бъди такова магаре, Лу — каза госпожа Кръчмър. Гласът ѝ бе много силен и не съвсем мелодичен, прозвуча като истински магарешки рев. Брайън подскочи, сграбчи сестричката си и също се разплака. — Жена ти припадна. Те се изплашиха за нея и това бе всичко.

— Между впрочем, напълно правилно — каза гост-лекторката, като се опитваше да измъкне внушителното си туловище от камината. Розовата ѝ рокля сега бе изплескана в сиво и лицето ѝ бе покрито със сажди. Само чехлите ѝ с абсурдните си и впечатляващи остри върхове не бяха пострадали, но тя изглеждаше абсолютно невъзмутима. — Децата трябва да се грижат за майките си. А мъжете за съпругите си.

Тя погледна многозначително Лу Евънс, когато произнасяше последното изречение, но Лу не забеляза погледа ѝ, той следеше движенията на Трент и Лори, които помагаша на майка си да се изкачи по стълбите. Лиса и Брайън ги следваха отзад, като почетни гвардейци.

Купонът продължи. Инцидентът бе горе-долу замазан, както обикновено се замазват неприятните инциденти на купоните на факултета. Госпожа Евънс (която бе спала не повече от три часа на нощ, откакто съпругът ѝ обяви намерението си да спретне купон) заспа веднага, след като главата ѝ докосна възглавницата и децата слушаха как Лу долу пуска добродушни шеги в нейно отсъствие.

Трент подозираше, че той даже изпитваше известно облекчение, че не му се налага повече да се съобразява с присъствието на изплашената си и невротизирана съпруга.

Нито веднъж той не се отдели от купона, за да се качи горе и провери как се чувства.

Нито веднъж. Чак след като свърши купонът. След като последният гост си замина, той се изкачи тежко-тежко на горния етаж и я събуди... което тя и покорно направи, подчини му се както и във всичко останало след онзи ден, когато бе направила фаталната грешка да каже на проповедника, че е готова и на Лу, че е съгласна да се омъжи за него.

След това Лу надзърна в стаята на Трент и изгледа децата втренчено.

— Знаех си, че ще бъдете всичките тук — каза той, като кимна самодоволно. — Непрекъснато правите някакви заговори срещу мен. Ще бъдете наказани, така да знаете. Както си му е редът. Утре. Сега искам да си легнете и да помислите. Бегом марш по стаите. И никой да не е посмял да щъка нагоре-надолу.

Нито Лиса, нито Брайън „щъкаха нагоре-надолу“ повече, тъй като бяха емоционално изстискани и имаха сили само да се доберат до леглата си и веднага да заспят. Но Лори се върна в стаята на Трент въпреки заповедта на „Татко Лу“ и двамата изслушаха с мълчалив гняв, как доведеният им баща гълчеше майка ми, че е посмяла да припадне на неговия купон и как майка им плачеше и не само че не му се опъна, но и безпрекословно изслуша всичките му глупости.

— О, Трент, какво ще правим? — попита приглушено Лори, долепила глава върху рамото му.

Лицето на Трент бе изключително бледо и неподвижно.

— Какво ще направим ли? — каза той. — Няма нужда да правим каквото и да е било, Чирозче.

— Трябва да направим нещо, Трент! Трябва да й помогнем!

— Не, няма да можем да й помогнем — каза Трент. На устните му заигра лека, но по своему ужасна усмивчица. — Тази къща ще свърши всичко вместо нас. — Той погледна часовника си и направи някакви изчисления. — Утре, около три и четиридесет следобед, къщата ще свърши всичко вместо нас.

На следващата сутрин не ги сполетяха никакви наказания, Лу Евънс бе прекалено заангажиран със семинара си в осем часа за последствията от победата на Вилхелм Завоевателя. Нито Трент, нито Лори бяха прекалено изненадани от това, но и двамата бяха безкрайно благодарни. Той им каза, че ще ги извика вечерта в кабинета си, един

по един и „ще раздаде всекому заслуженото“. След като отпрати тази заплаха под формата на неясен цитат, той излетя навън с високо вдигната глава и куфарче, плътно стиснато в дясната му ръка. Майка им все още спеше, когато Поршето му изръмжа надолу по улицата.

Двете по-малки деца стояха прегърнати в кухнята и поразително приличаха на илюстрация от приказка на Братя Грим. Лиса плачеше. Брайън с последни усилия стискаше устни, за да не се разплаче, но лицето му бе преbledняло и под очите му имаше пурпурни торбички.

— Тоя ще ни нашлапа здравата — каза Брайън на Трент. — А той умее да пляска яко...

— Да го духа — каза Трент. Те го погледнаха с надежда, но и със съмнение. Лу им бе обещал да ги напляска, дори на Трент нямаше да му бъде спестено това мъчително унижение.

— Но, Трент... — започна Лиса.

— Слушайте ме внимателно — каза Трент, като притегли стол от масата, прекрачи го и седна с лице към облегалката. — Слушайте внимателно и запомнете всяка дума. Много е важно и всеки трябва да внимава, да не прецака нещата.

Всички го гледаха мълчаливо, широко разтворили големите си синьозелени очи.

— Веднага щом свършат часовете, се връщайте вкъщи... но само до ъгъла на улицата. Ъгъла на „Мейпъл“ и „Уолнът“. Разбрахте ли?

— Даааа — каза Лиса с колебание в гласа. — Но защо, Трент?

— Няма значение — каза Трент. — Неговите очи, също синьозелени, блестяха от вълнение, но Лори си помисли, че тази искра, която ги озаряваше не бе добродушна, тя си помисли, че всъщност в нея има нещо опасно. Трябва да бъдете там в три часа, най-късно в три и петнадесет. Разбирате ли?

— Да — каза Брайън от името на двамата. — Запомнихме го.

— Лори и аз ще бъдем вече там, или ще дойдем веднага след като вие се появите там.

— Как ще го направим, Трент? — попита Лори. — Ние дори не можем да излезем от училище до три часа, а аз имам репетиция на оркестъра и автобусът пъпли едва-едва...

— Днес няма да ходим на училище — каза Трент.

— Така ли? — Лори не бе особено ентузиасирана.

Лиса бе направо ужасена.

— Трент! Не можеш да направиш това! Ти искаш да фъснеш от даскало!

— Вече е крайно време — каза мрачно Трент. — Сега се стягайте за училище и помнете: ъгъла на „Мейпъл“ и „Уолнът“ в три часа, най-късно в три и петнадесет. Където и да бъдете, изобщо не си приближавайте до къщата. — Той изгледа Брайън и Лиса толкова свирепо, че те сведоха поглед с изплашено негодувание, като отново се прегърнаха за взаимно успокоение. Даже Лори бе изплашена.

— Чакайте ни, но не смейте да влезете в къщата — каза той. — За нищо на света.

* * *

Когато малките деца си отидоха, Лори го сграбчи за ризата и го попита какво всъщност става.

— Зная, че то е свързано с онова нещо, което расте в къщата. Зная, че е така и ако искаш да фъсна от училище и да ти помогна, по-добре ми кажи за какво става дума, Трент Бредбъри!

— По-полека, ще ти кажа — каза Трент. Внимателно освободи ризата си от вкопчената ръка на Лори. — И се успокой. — Не искам да събудиш мама, тя ще ни изпрати в училище, а това няма да ни донесе нищо хубаво.

— Какво има? Кажи ми!

— Ела с мен долу — каза Трент. — Искам да ти покажа нещо. Той я поведе надолу към винарската изба.

Трент не бе напълно уверен, че Лори ще приеме това, което той имаше предвид — то изглеждаше ужасно... е, добре, окончателно, даже в неговите очи, но тя го прие. Ако бе въпрос само на това да изтърпи напляскване от татко Лу, той не мислеше, че тя щеше да го приеме, но Лори бе не по-малко от него впечатлена от гледката на майка им, просната без съзнание на пода на дневната, така както Трент бе впечатлен от безчувствената реакция на втория им баща.

— Да — каза Лори тъжно. — Мисля, че ще трябва да го направим. Тя гледеше мигащите числа на страничната облегалка на стола. Сега те показваха

07:49:21

Винарската изба се бе преобразила. Наистина, вонеше на вино и имаше купчина разбити зелени стъкла на пода сред изкривените поставки за вино, направени някога от баща им, но сега гледката по-скоро наподобяваше на смахната версия на контролния мостик на Звездния кораб „Ентърпрайз“. Някакви циферблати се вихреха. Дигитални монитори блестяха, променяха се, после отново блестяха. Светлините мигаха и проблясваха.

— Да — каза Трент. — И аз така мисля. Това мръсно копеле, как може да си позволи да й крещи така!

— Трент, недей.

— Той е шушумига! Копеле! Глупак!

Но всичко това, макар и изпълнено на неприличен език, бе като подсвиркване за кураж, когато минаваш покрай гробищата и те двамата го знаеха. Като наблюдаваше тази странна агломерация от инструменти и контролни табла, Трент почувства, че му се повдига от съмнения и напрежение. Той си спомни за една книга, която баща му бе прочел като дете, история на Мърси Майер, в която едно създание, наречено Тролчето, което яде марки, бе пъхнало едно момиченце в плик и го бе изпратило по пощата До Този, Който Би Проявил Интерес. Не бе ли това същото, което той предлагаше да направят с Лу Евънс?

— Ако не направим нещо, той ще я убие — каза тихо Лори.

— Така ли? — Трент завъртя главата си толкова бързо, че го заболя вратът, но Лори не го гледаше. Тя гледаше червените цифри на циферблата. Те се отразяваха с огледален образ в очилата, които тя носеше, когато ходеше на училище. Изглеждаше почти хипнотизирана, не осъзнаваше, че Трент я наблюдава, даже може би не си даваше сметка, че той е там.

— Не нарочно — каза тя. — Може би даже той ще тъгува за смъртта ѝ. За известно време, поне. Тъй като мисля, че той я обича, по някакъв свой начин и тя го обича. Знаеш как стават тези неща — всеки по свой начин. Но той ще я накара да се чувства все по-зле и по-зле — тя ще се чувства болна през цялото време, докато... един ден...

Тя замълча, погледна го и нещо в лицето ѝ изплаши Трент повече, отколкото всичко в тяхната странна, променяща се, измъкваща се изпод нозете им къща. Бе в състояние да го направи.

— Кажи ми, Трент — каза тя. Ръката ѝ сграбчи рамото му. Тя бе леденостудена. — Кажи ми как ще го направим.

Те отидоха заедно в кабинета на Лу. Трент бе готов да претършува мястото, ако се наложи, но намериха ключа в най-горното чекмедже, прибран грижливо в плик с думата „Кабинет“, написана с печатни букви върху него със ситния, прилежен почерк на Лу, който, кой знае защо, издаваше, че авторът му страда от хемороиди. Трент го прибра в джоба си. Те напуснаха заедно къщата, точно когато душът на втория етаж се включи, което означаваше, че майка им е станала.

През целия ден се разхождаха в парка. Това бе най-дългият ден, който някой от тях бе прекарал. Два пъти видяха патрулния полицаи и се криха в обществените тоалетни докато той се разкара. Сега не бе време да ги хванат като скитници и да ги изпратят позорно в училище.

В два и половина, Трент даде на Лори монета за телефон и я изпрати в телефонната кабинка в източната страна на парка.

— Трябва ли да го направя? — попита тя. — Не бих искала да я изплаша, особено след снощи.

— Искаш тя да бъде в къщата, когато това, което трябва да се случи, наистина стане? — попита Трент. Лори пусна монетата в телефонния апарат, без повече да протестира.

Телефонът звъня толкова дълго, че тя си помисли, че майка ѝ е излязла. Това би могло да бъде добре, но можеше да се окаже и зле. При всички случаи бе притеснително. Ако тя бе навън, бе напълно възможно тя да се върне, преди...

— Трент, не мисля, че тя е в...

— Ало? — каза госпожа Евънс със сънлив глас.

— О, здравей мамо — каза Лори. — Не мислех, че си там.

— Пак си бях легнала — каза тя, като се засмя смутено. — Изведнъж ми се стори, че не си dospивам достатъчно. Предполагам, че ако спя, няма да мисля колко ужасно се държах снощи...

— О, мамо, нищо ужасно не си направила. Когато някой припадне, то не става, защото го иска...

— Лори, защо се обаждаш? Всичко наред ли е?

— Разбира се, мамо... е, добре...

Трент я сръга в ребрата. Силно.

Лори, която се бе прегърбила (сякаш се бе смалила), бързо се изправи.

— Ударих се в гимнастическия салон. Съвсем малко. Не е нещо лошо или опасно.

— Какво си направила? Да е би да се обаждаш от болницата!

— Не, за Бога — каза бързо Лори. — Само съм изкълчила коляното си. Госпожа Кит помоли да дойдеш и да ме отведеш вкъщи. Не зная дали ще мога сама да се добера. Наистина ме боли.

— Веднага ще дойда. Опитай се изобщо да не движиш крака си. Можеш да скъсаш някое сухожилие. Сестрата там ли е?

— Точно сега не. Не се безпокой, мамо, ще внимавам.

— Ще бъдеш в лекарския кабинет, така ли?

— Да — каза Лори. Лицето ѝ бе червено като пожарникарската кола с дистанционно управление на Брайън.

— Веднага тръгвам.

— Благодаря ти, мамо. Довиждане.

Тя затвори телефона и погледна Трент. Пое си дълбоко дъх и след това от гърдите ѝ излезе дълга и изстрадана въздишка.

— Това беше истинско забавление — каза тя с треперещ глас и за малко да се разплаче.

Той я притисна здраво до себе си.

— Направи го страхотно — каза той. — Много по-добре, отколкото аз бих могъл да го направя, Чир... Лори. Не съм сигурен, че на мен щеше да ми повярва.

— Чудя се дали изобщо ще ми повярва някога? — попита Лори с горчивина в гласа.

— Разбира се, че ще ти повярва — каза Трент. — Хайде.

Отидоха в западната страна на парка, където щяха да наблюдават „Уолнът стрийт“. Денят бе станал хладен и неприветлив. Чакаха пет безкрайни минути и след това колата марка „Субару“ на майка им премина и бързо се отправи към Средното училище Грийндаун, където Трент и Лори ходеха... „където ходим, когато не фъсваме от час“, помисли Лори.

— Тя наистина кара бързо — каза Трент. — Надявам се, че няма да катастрофира или нещо подобно.

— Прекалено късно е да се безпокоиш за това сега. Хайде. — Лори хвана Трент за ръка и бързо го дръпна отново към телефонната

кабинка. — Ти пък трябва да се обадиш на Лу, късметлия такъв.

Той пхна още една монета и избра номера на Преподавателската стая на Историческия факултет, който прочете от картичка, която бе извадил от портфейла си. Предната нощ почти не мигна, но сега, когато нещата се завъртяха, бе хладнокръвен и спокоен... толкова хладнокръвен, че бе почти замръзнал. Погледна часовника си. Три без четвърт. Оставаше по-малко от час. Някъде на запад се разнесе слаб гръм.

— Исторически факултет — каза женски глас.

— Здравейте. Тук е Трент Бредбъри. Искам да говоря с втория ми баща, Луис Евънс, моля.

— Професор Евънс е в час — каза секретарката, — но той ще излезе в...

— Зная, той има съвременна английска история до три и половина. Моля ви, извикайте го, тъй като се касае за спешен случай. Става дума за съпругата му. — Премерена, предварително изчислена пауза и след това добави: — Майка ми.

Последва дълга пауза и Трент усети как го обзема неясно безпокойство. Сякаш тя мислеше как да му откаже или да го отпрати, независимо дали става дума за спешен случай или не и това определено не влизаше в плановете му.

— Той се намира точно в съседната аудитория — каза тя най-накрая. — Ще му се обадя лично. Ще му кажа да се обади колкото се може по-скоро и...

— Не, ще го изчакам, трябва да говоря с него на всяка цена, сега...

— Но...

— Моля Ви, ще престанете ли да ме будалкате? Ще го извикате ли най-накрая? — попита той, като искаше да докара в гласа си една остра и нахална нотка. Не бе чак толкова трудно да постигне този ефект.

— Добре — каза секретарката. Бе невъзможно да се каже дали бе повече ядосана или разтревожена. — Бихте ли ми казали характера на...

— Не... — каза Трент.

Последва обидено подсмърчане и в телефона се разнесе мелодична музика.

— Е, добре? — попита Лори. Тя подскачаше от крак на крак, като някой, който му се ходи неудържимо до тоалетната.

— Чакам на линията. Сега ще го извикат.

— Ами ако не дойде?

Трент повдигна рамене:

— Тогава сме потънали. Но мисля, че ще дойде. Почакай и ще видиш. — Той искаше да бъде толкова самоуверен, колкото звучеше, но продължаваше да вярва, че това ще сработи. Трябваше да сработи.

— Оставихме нещата, докато стане прекалено късно.

Трент кимна. Трябваше да оставят нещата, докато стане ужасно късно и Лори знаеше защо. Вратата на кабинета бе от масивен дъб и доста здрава, но никой от тях не знаеше нищо за ключалката. Трент искаше да бъде сигурен, че Лу няма да разполага с много време, за да може да я отвори.

— Ами, ако види Брайън и Лиси на ъгъла, когато се върне вкъщи?

— Ако кипне, което се надявам, че ще направи, той няма да ги забележи даже ако са на кокили и носят конусовидни книжни шапки от тези, което слагат в училище за наказание на ленивите деца — каза Трент.

— Защо не се обажда по проклетия телефон? — попита Лори, втренчена в часовника си.

— Ще се обади — каза Трент и в следващия миг вторият им баща бе на другата страна на линията.

— Ало?

— Тук е Трент. Мама е в кабинета ти. Май че пак има главоболие, тъй като е припаднала. Не мога да я свестя. По-добре ела вкъщи веднага.

Трент не се изненада от първия обект на безпокойство и загриженост на втория си баща — това бе, в края на краищата съставна част от неговия план, но реакцията му го разгневи толкова силно, че пръстите му, здраво стиснали телефонната слушалка, побеляха.

— В Кабинета ми? Моя кабинет? Какво, по дяволите, прави тя там?

Въпреки гнева му, гласът на Трент бе спокоен:

— Предполагам, че е чистила. — И след това той хвърли последната примамка за човек, който собствената му работа го вълнува

много повече, отколкото състоянието на жена му. — По пода са разхвърляни разни листи хартия.

— Веднага идвам — изкрещя Лу, сетне добави: — Ако има отворени прозорци там, затвори ги, за Бога. Приближава буря. — И той затвори, без да се сбогува.

— Е, какво? — попита Лори, когато Трент затвори телефона.

— Идва насам — каза Трент и мрачно се засмя. — Мръсното копеле бе толкова притеснено за неговите бумажки, че даже не попита какво правя въпреки по това време, когато трябва да съм на училище. Хайде да тръгваме.

Те се затичаха към пресечката на „Мейпъл“ и „Уолнът“. Небето бе потъмняло и непрекъснато се разнасяха гръмотевици. Когато стигнаха до пощенската кутия на ъгъла, уличните лампи по „Мейпъл стрийт“ започнаха да се включват две по две, като се отдалечаваха от тях нагоре към хълма.

Лиса и Брайън още не бяха пристигнали.

— Искам да дойда с теб, Трент — каза Лори, но лицето ѝ я опровергаваше. То бе много бледо и очите ѝ бяха широко разтворени, плувнали в непролетите сълзи.

— Няма начин — каза Трент. — Изчакай Брайън и Лиса.

При имената им, Лори се обърна и погледна надолу по „Уолнът стрийт“. Видя, че двете деца приближават, забързани към тях с танцуващи в ръцете кутии за храна. Въпреки че бяха прекалено далеч, за да различи лицата им, тя бе уверена, че това са те и го каза на Трент.

— Добре. Тримата отивате зад живия плет на госпожа Редлънд и чакате Лу да мине. След това може да тръгнете нагоре по улицата, но за нищо на света не влизай в къщата и не им позволявай и на тях. Чакайте ме отвън.

— Страхувам се, Трент. — Сълзите неудържимо се стичаха по бузите ѝ.

— Аз също, Чирозче — каза той и я целуна бързо по челото. — Но всичко ще свърши много скоро.

Преди тя да може да добави още нещо, Трент се затича нагоре по улицата към къщата на семейство Бредбъри на „Мейпъл стрийт“. Той погледна часовника си, докато тичаше. Бе три и дванадесет.

Къщата бе изпълнена с неподвижен, горещ въздух, който го изплаши. Сякаш някой бе разсипал барут във всеки ъгъл и създанията, които той не можеше да види, стояха там, за да запалят невидими фитили. Той си представи как часовникът във винарската изба тиктака неумолимо и сега показва

00:19:06

Ами ако Лу закъснее? Сега нямаше време да се безпокои за това.

Трент се затича към третия етаж през неподвижния, лесно възпламеним въздух. Той си представи, че може да почувства как къщата се е раздвижила, как оживява, сега, когато хронометърът отчита времето в низходящ ред и се приближава до нулата. Опита се да си каже, че всичко е само въпрос на въображение, но една част от него знаеше по-добре.

Той отиде в кабинета на Лу, отвори два или три от шкафовете, където той съхраняваше архивите си и произволно изхвърли няколко чекмеджета от бюрото му и разхвърли всички хартии, които намери по целия под. Това отне само няколко мига, но тъкмо когато свърши, чу шума от Поршето, което се приближаваше по улицата. Моторът му днес не просто ръмжеше, Лу го бе форсирал така, че направо ревеше.

Трент излезе от кабинета и се скри в сенките на коридора на третия етаж, където бяха пробили първите дупки, което сега му се струваше, че е било преди цяла вечност. Пъхна ръката си в джоба за ключа, но джобът му бе празен, с изключение на стар, смачкан купон за стола.

„Сигурно съм го загубил, докато съм тичал по улицата. Сигурно се е изплъзнал и паднал от джоба ми.“

Той застана там, изпотен и замръзнал, когато Поршето изсвири на алеята. Моторът му спря. Вратата на шофьора се отвори и се затвори с удар. Стъпките на Лу се чува към задната врата. Бурята гърмеше, сякаш някой даваше артилерийски залпове горе в небесата, мракът бе пронизан от ярка светкавица и някъде дълбоко в къщата, се включи мощен мотор, който първоначално ниско и приглушено изляя, сетне започна да боботи равномерно.

— Исусе, о, Исусе, какво мога да направя? Какво мога да направя? Той е по-едър от мен. Ако се опитам да го ударя по главата, той ще...

Беше си пъхнал лявата ръка в другия джоб и мислите му се прекъснаха, когато докосна старомодните метални зъбци на ключа. В някакъв миг през дългия следобед в парка го е прехвърлил съвсем машинално, без изобщо да забележи, от единия джоб в другия...

Задъхан, със сърце галопиращо не само в гърдите, но в стомаха и гърлото, Трент се промъкна по коридора към килера за багажа, влезе вътре и изтегли по-голямата част от хармониката-врата, така че да се скрие зад нея.

Лу се носеше в галоп нагоре по стълбите, като крещеше името на жена си отново и отново, колкото сила има. Трент го видя как се появява, косата му стърчеше на клечки (вероятно непрекъснато бе прекарвал ръка през нея, докато шофираше), връзката му бе на една страна, големи капки пот лъщяха на широкото му интелигентно чело, очите му бяха присвити в гневни малки процепи.

— Катрин! — изкрещя той и се спусна надолу към кабинета.

Преди даже да може да влезе както трябва вътре, Трент изскочи от килера за багажа и безшумно изтича по коридора. Сигурно щеше да има само един шанс. Ако пропусне ключалката... ако езикът заяде при първото завъртане на ключа...

Ако се случи нещо подобно, ще се бия с него, все още има време, помисли си той. Ако не мога да го изпратя сам, със сигурност ще го взема със себе си.

Той сграбчи вратата и я затръшна толкова яко, че от процепите между пантите се вдигна тънка мъгла прах. Той зърна за миг удивеното лице на Лу. След това ключът бе в ключалката. Той го завъртя и езикът заключи вратата, миг преди Лу да удари вратата.

— Хей! — изкрещя Лу. — Хей, малко копеле, какво правиш? Къде е Катрин? Пусни ме незабавно навън!

Дръжката на вратата безуспешно се въртеше напред и назад. След това тя спря хаотичните си движения и Лу изстреля серия от удари по вратата.

— Пусни ме веднага навън, Трент Бредбъри, преди да отнесеш най-жестокия бой в проклетия си живот!

Трент отстъпи бавно назад през коридора. Когато раменете му удариха далечната стена, той изохка. Ключът за кабинета, който бе извадил от ключалката, без да мисли за него, се изплъзна между пръстите му и падна върху избелелия мокет на коридора между

краката му. Сега, след като всичко бе направено, дойде време и на реакцията.

Светът започна да се люлее под краката му, сякаш бе дълбоко под водата и той трябваше да положи сериозни усилия, за да не припадне. Едва сега, когато Лу бе заключен, майка му изпратена за зелен хайвер и останалите деца скрити в безопасност зад буйния зелен плет на госпожа Редлънд, той осъзна, че всъщност никога не е очаквал, че планът му ще сработи. Ако „Татко Лу“ бе изненадан, че се е озовал заключен в кабинета си, Трент Бредбъри бе направо изумен.

Дръжката на вратата на кабинета се въртеше назад и напред в къси и остри полукръгове.

— ПУСНИ МЕ НАВЪН, ДЯВОЛ ДА ТЕ ВЗЕМЕ!

— Ще те пусна в четири и четвърт, Лу — каза Трент с неравен, треперещ глас, сетне не се удържа и се захили: — Ако все още си тук в четири и четвърт, разбира се.

Някъде отдолу се разнесе глас:

— Трент? Трент, добре ли си?

Боже мой, това бе Лори.

— Добре ли си, Трент?

И Лиса!

— Хей, Трент! У ред ли си?

И Брайън.

Трент погледна часовника си и бе ужасен, като видя, че е 3:31... и приближаваше 3:32. Ами ако пък часовникът му изостава?

— Излизайте! — изкрещя им той, като се втурна по коридора към стълбите. — Излизайте веднага от тази къща!

Коридорът на третия етаж сякаш се разтягаше пред него като твърд карамел, колкото по-бързо той тичаше, толкова по-далеч се разтягаше пред него. Лу нанасяше серия от удари във вратата и псувни във въздуха, гръмотевиците се сипеха една след друга и от дълбините на къщата до него се долавяше все по-силния и настойчив звук на машините, които се събуждаха за живот.

Най-накрая той се добра до стълбата и бързо се понесе надолу, горната част на тялото му бе така устремена напред и изпреварваше краката му, че за малко да падне. След това той се понесе като стихия около централната колона на извитата стълба и бързо преодоля

стълбите между втория етаж и първия, към мястото, където брат му и двете му сестри го чакаха, втренчили поглед в него.

— Навън! — изкрещя той, сграбчи ги и ги помъкна към отворената врата и към бушуващия мрак навън. — Бързо!

— Трент, какво става? — попита Брайън. — Какво става с къщата? Та тя се тресе!

Точно така стана — дълбока вибрация разтреса пода и от сътресението за малко очите на Трент да изхвърчат от орбитите си. Прах от мазилка започна да се изсипва върху косата му.

— Няма време! Навън! Бързо! Лори, помогни ми!

Трент понесе Брайън на ръце. Лори сграбчи Лиса под мишниците и я помъкна извън вратата.

Удари гръм. Светкавица разтреса небето. Вятърът, който преди въздишаше, сега бе започнал да реве като дракон.

Трент чу как къщата се люлее от набиращото сила земетресение. Докато излизаше през вратата с Брайън, той видя електрическо-синя светлина, толкова ярка, че остави трайни образи в очите му почти за час (по-късно той си помисли, че е извадил голям късмет, че не е ослепял) да блика през тесните прозорци на избата. Тази светлина мигом прекоси полянката пред къщата, а лъчите сякаш бяха от твърдо вещество. Той чу как стъклата се трошат. И точно докато преминаваше през вратата, почувства как къщата се надига под краката му.

Втурна се надолу по предната стълба и сграбчи ръката на Лори. Препъвайки се и олюлявайки се, те се добраха по пътеката до улицата, която сега бе тъмна като нощ поради приближаването на бурята.

Там те се обърнаха назад и проследиха какво става.

Къщата на „Мейпъл стрийт“ сякаш се напъваше да литне. Повече не изглеждаше права и солидна, тя започна да се люлее като немирнен клоун на кокили. Теренът около нея се напука дълбоко, пострада не само циментовата пътека, но и земята, която заобикаляше къщата. Полянката изтегляше със себе си големи чимове трева, които приличаха на нарязана торта. Корените, сякаш впити в земята, се чернееха под зелената покривка и целият преден двор бе набъбнал като тесто и сякаш се опитваше да задържи къщата, пред която се бе простирал толкова дълго.

Трент хвърли поглед към третия етаж, където светлината в кабинета на Лу все още светеше. Трент си помисли, че долови звука на разбито стъкло, който дълго време след това се носеше оттам, сетне отхвърли тази идея като плод на въображението — кой би могъл да чуе каквото и да е било в целия този шум и трясък? Едва година по-късно Лори му каза, че е напълно уверена, че е чувала как вторият им баща крещи и ругае от третия етаж.

Основата на къщата първоначално се пропука, след това се разцепи, след това се отдели с грохота на артилерийски залп. Ярък, ослепителен студен син огън бликна от къщата. Децата закриха очите с ръце и отстъпиха назад. Моторите изреваха. Земята се надигаше нагоре и все по-нагоре с последно агонизиращо усилие да задържи къщата... и след това най-накрая я пусна. Внезапно къщата бе на тридесетина сантиметра над земята, облегната върху възглавница от яркосин огън.

Това бе перфектно излитане.

На върха на централния покрив, ветропоказателят се въртеше като обезумял.

Отначало къщата се надигна бавничко, след това започна да набира скорост. Тя се понесе с гръм нагоре върху ослепителната възглавница от син огън, като предната врата се удряше и отваряше в един безумен ритъм, докато къщата се издигаше все по-нагоре.

— Играчките ми! — изхленчи Брайън и Трент започна диво да се смее.

Къщата достигна височина тридесетина метра, сякаш се намести за големия скок нагоре, след това се стрелна в скупчените, тъмни като нощта, облаци.

И тогава къщата изчезна.

Две подкови плаваха надолу като големи черни листа.

— Внимавай, Трент! — изкреця Лори секунда или две по-късно и го бутна така, че да го събори. Гумираната постелка, на която бе написано „Добре дошли“ се сгромоляса върху алеята, където той стоеше до преди миг.

Трент погледна Лори. Лори не отвърна очи.

— Това можеше да те размаже, ако те бе ударило по главата — му каза тя, — така че по-добре не ме наричай повече Чироз, Трент.

Той я погледна мрачно в течение на няколко секунди, след това се разхили. Лори се присъдени към него. Към техния дует се включиха и малките. Брайън взе едната ръка на Трент, Лиса — другата. Те го издърпаха да се изправи и четиримата се скупчиха заедно, втренчени в димящата дупка от мястото на избата в средата на опустошената полянка. Хората бяха вече наизскачали от съседните къщи, но децата от семейство Бредбъри не им обръщаха внимание. Или може би щеше да бъде по-вярно да се каже, че децата изобщо не знаеха, че те са там.

— Пфу — каза Брайън със страхопочитание — къщата ни май отлетя, Трент.

— Може би там, където той отива, ще има хора, които ще искат да научат за норманите и саксите — каза Лиса. Трент и Лори се прегърнаха и започнаха да пищят, смесили в едно смях и ужас... и точно тогава започна да вали дъжд.

Господин Слатъри прекоси улицата, за да се присъедини към тях. Той нямаше особено много коса, но това, което имаше, бе прилепнало върху блестящия му череп в сплъстени малки кичурчета.

— Какво се случи? — той изкрещя, опитвайки се да надвика гръмотевиците, които следваха една през друга. — Какво се случи тук?

Трент пусна сестра си и погледна господин Слатъри:

— Истински пътешественици в Космоса — каза той сериозно и това сякаш даде знак на останалите отново да се залепят в смях.

Господин Слатъри, изпълнен със съмнение, хвърли изплашен поглед върху празната дупка от избата, реши, че благоразумието е по-добрата част на смелостта и отстъпи към неговата страна на улицата. Въпреки че се лееше дъжд като от ведро, той не покани децата Бредбъри да го последват. Нито пък те искаха. Те изпонасядаха върху бордюра, Трент и Лори в средата, Брайън и Лиса от двете им страни.

Лори се наклони към Трент и прошепна в ухото му.

— Свободни сме.

— Има нещо по-добро от това — каза Трент. — И тя е свободна.

След това той прегърна всичките — протягайки се, успя да го направи, и те седяха на бордюра в леещия се дъжд и чакаха майка им да се върне у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.